

ПРЕДГОВОР

У епоси најснажнијих друштвених преображаја стари социјални и други проблеми сустижу нове и заједно са њима формирају сложене изазове заштитним функцијама организованог друштва. Једна од таквих тенденција указује да најмлађи припадници друштва, интензивније него икада, улазе у круг оних чије је понашање девијантно. О чињеници да је извршилац казненог дјела (кривичног дјела или прекршаја) дијете или малољетник, у извјесној мјери се водило рачуна још у римском, а потом и у средњовјековном праву. Међутим, до пред крај 19. вијека не наилази се на озбиљније покушаје дефинисања посебног положаја малољетника у казненом праву. Идеја о посебном законодавству према малољетницима се запажа већ од појаве Међународног криминалистичког удружења 1889, које су основали познати научници из тог периода: *F. von List*, *Van Hamel* и *A. Prins*. Од тада се уочава знатно интересовање не само за кривично дјело већ и за самог извршиоца кривичног дјела, што је умногоме допринијело трансформацији кривичног права у корист малољетника. У прошлом вијеку развој казненог права за малољетнике кретао се у правцу све већег разликовања и одвајања од општег казненог права, тако да се данас већ може говорити о малољетничком казненом праву као посебној грани казненог права. Врсте санкција које се прописују за малољетнике и њихова примјена и данас су главни критериј за оцјену вриједности сваког националног малољетничког законодавства.